

23-06-2015 16:30 CEST

Skeiv lykke ved en stand i Pride Park

Jeg har vært åpent skeiv siden jeg gikk ut av barneskolen. Ikke bare litt åpen, men sånn åpen at jeg sprang fra parade til parade og vifta med flagg hele ungdommen min. Sånn åpen at alle lærerne mine nok syntes jeg var noe slitsom til tider. Sånn åpen at det alltid rant folk ut av skapet i klassene under meg. Det har blitt en lang rekke lykkelige minner fra pride-arrangementer rundt om i landet og verden.

Innlegg av gjesteblogger: Luca Dalen Espseth. Aktivist i LLH

- Landsforeningen for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner og medlem av Helsedirektoratets ekspertgruppe på transhelse.

Det vakreste med Pride er paraden. Parader får meg alltid til å gråte. Ungdommer i paraden får meg til å gråte, gamle folk i paraden får meg til å gråte, foreldre i paraden får meg til å gråte, arbeiderbevegelsen i paraden får meg til å gråte, alle som har pynta seg litt ekstra får meg til å gråte og de som går der og ser litt flau ut, men stolte, får meg til å gråte. Det har blitt mange gledestårer de siste 15 årene.

Jeg kom først ut som lesbisk, så kom jeg ut som mann, så kom jeg ut som en skeiv mann. Det har etter hvert blitt mange identiteter og stadier i livet som knytter meg til den skeive bevegelsen. De senere årene har pride ikke bare vært noe jeg deltar i og benytter meg av, men noe jeg ønsker å skape for andre. Det er nok her min følelse av felleskap og deltagelse i den skeive bevegelsen har blitt sterkest.

I fjor, under EuroPride i Oslo sto jeg på stand for LLH. Ved stand kunne man få lage sitt eget pass. I Norge i dag er det slik at man har et juridisk kjønn som enten kvinne eller mann, dette står i passet og kan kun endres om man går med på å få en psykiatrisk diagnose som transseksuell og lar seg kirurgisk kastre. Dette er et menneskerettighetsbrudd og noe av det viktigste LLH jobber med når det kommer til transpersoner sine rettigheter i Norge. På vår stand var feltet for kjønn blank og man kunne velge å la det stå blankt eller fylle inne hva man enn måtte ønske.

I tiden før pride hadde jeg vært i kontakt med en familie som har en ung transgutt. Den ene dagen kom gutten sammen med sine mødre litt nølende bort til standen vår. Vi hilste og jeg viste ham hvordan man kunne ta et nytt passbilde og skrive inn hvilket kjønn man ville. Han tittet litt tvilende opp på meg og spurte «kan jeg skrive hva som helst?» Han hadde nok forventet at vi skulle ha de samme to kjedelige alternative som finnes i resten av verden. Ja svarte jeg, du kan skrive mann, gutt, jente, dame, ingenting, jente og gutt, nei, pandabjørn eller hva som helst, det er helt opp til deg. Han tenkte seg lenge om før han glad og fornøyd skrev «enhjørning» inn i passet og smilte stolt.

Det er definitivt det fineste minnet jeg har fra pride noensinne.

Innlegg av gjesteblogger: Luca Dalen Espseth. Aktivist i LLH (Landsforeningen for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner) og medlem av Helsedirektoratets ekspertgruppe på transhelse.

Oslo Pride er Norges største og viktigste feiring av skeiv kjærlighet og mangfold. Hundrevis av frivillige ildsjeler går sammen om å arrangere en ti-dagers festival hvor alle får være akkurat den man er.